

OCH ♥ TEATR

STOWARZYSZENIE
UMARŁYCH POETÓW
TOM SCHULMAN

REŻYSERIA I OPRACOWANIE MUZYCZNE:

P I O T R R A T A J C Z A K

PRZEKŁAD: BARTOSZ WIERZBIĘTA

OBSADA: W O J G I E C H M A L A J K A T.

WERONIKA ŁUKASZEWSKA, ADRIAN BRZĄKAŁA, MIROSŁAW

KROPIELNICKI, MACIEJ MUSIAŁ / MACIEJ MUSIAŁOWSKI,

PAWEŁ PABISIAK, RADOMIR ROSPONDEK, JAKUB SASAK,

ALEKSANDER SOSIŃSKI, JĘDRZEJ WIELECKI

NA PODSTAWIE FILMU WYTWÓRNI TOUCHSTONE PICTURES ZE SCENARIUSZEM TOMA SCHULMANA;

PIERWSZA PRODUKCJA CLASSIC STAGE COMPANY NA PODSTAWIE UMOWY Z ADAMEM ZOTOVICHEM

DYREKTOR ARTYSTYCZNY: JOHN DOYLE

DYREKTOR ZARZĄDZAJĄCY: JEFF GRIFFIN

PREMIERA: 28 MARCA 2019

fol. Krzysztof Opaliński

Tom Schulman

STOWARZYSZENIE UMARŁYCH POETÓW

Na podstawie filmu Wytwórni Touchstone Pictures ze scenariuszem Toma Schulmana

Reżyseria i opracowanie

muzyczne:

Piotr Ratajczak

Kostiumy:

Grupa Mixer

Choreografia:

Arkadiusz Buszko

Przekład:

Bartosz Wierzbęta

Asystentka ds. scenografii

i kostiumów:

Małgorzata Domańska

Dramaturgia:

Maria Marcinkiewicz-Górna

Scenografia i światło:

Marcin Chlanda

Producent wykonawczy

i asystent reżysera:

Jan Malawski

Obsada:

John Keating – **Wojciech Malajkat**

Chris – **Weronika Łukaszewska**

Todd Anderson – **Adrian Brzkała**

Nolan – **Mirosław Kropielnicki**

Neil Perry – **Maciej Musiał/Maciej Musiałowski**

Pan Perry – **Paweł Pabisiak**

Knox Overstreet – **Radomir Rospondek**

Charlie Dalton – **Jakub Sasak**

Steven Meeks – **Aleksander Sosiński**

Richard Cameron – **Jędrzej Wielecki**

Prapremiera polska: **28 marca 2019 roku**

Pierwsza produkcja Classic Stage Company na podstawie umowy z Adamem Zotovichem

Dyrektor artystyczny: John Doyle, Dyrektor zarządzający: Jeff Griffin

PRZEMYSŁAW STAROŃ

KEATINGAMI BĄDŹMY

Życie i uczenie się to jedno i to samo

Kiedy człowiek się rodzi, w zasadzie nic nie kuma. Odczuwa, ale nie kuma. Jednakże zgromadzony w naszym gatunku potencjał poznawczy bardzo szybko zaczyna się aktywować. Przez dwa pierwsze lata życia dziecko jest jedną wielką gąbką chłonącą wszystko, co je otacza, zrywa z drzewa poznania każdy możliwy element, a dzieje się to dzięki wychodzeniu przez nie do świata każdym nowym zdobytym ruchem i wszystkimi zmysłami. Później pojawiają się załączki myślenia i mimo że dziecko nie jest w stanie przeprowadzać jeszcze operacji umysłowych, w tym przedoperacyjnym okresie łapie już powiązania między elementami rzeczywistości. I nawet jeśli robi to jeszcze niedoskonale – co poznajemy po tym, że na przykład mówi, że słońce przesuwa się po niebie, żeby pilnować dzieci i czuwać, żeby nic sobie złego nie zrobiły – to jednak poznaje, wiąże, rozkminia na ile tylko może, zadaje mnóstwo pytań, wszystko je ciekawi. Dziecko nie ma świadomości, że poznaje, że zdobywa wiedzę i doświadczenie, że zaczyna rozumieć

coraz lepiej świat, ono po prostu zdobywa wiedzę i doświadczenie i zaczyna coraz lepiej rozumieć świat.

I wtedy kończy się okres tej pasji i zdumienia światem. Dzieje się to w dniu, w którym przekracza próg szkoły.

Rodzimy się ciekawi, a potem idziemy do szkoły

Nagle, choć nie zawsze od razu, okazuje się, że ten fascynujący, złożony i piękny świat poznawać trzeba, wręcz należy. To jest tak, jakby jeść ulubione ciasto czekoladowe i czerpać z tego przyjemność, a potem znaleźć się w innej rzeczywistości, w której rozliczają nas z tego, czy zjemy wystarczającą ilość tego ciasta, czy zjemy je w odpowiednim czasie, czy zjemy je w odpowiedni sposób... Cóż, w takiej sytuacji jedzenie ciasta staje się męczarnią, zresztą kto widział film *Matylda*, ten może sobie to nie tylko wyobrazić, ale wręcz przypomnieć.

Szkola, rozumiana jako instytucja, czar opowieści przekształca w konieczność jedynej poprawnej analizy i interpretacji

dziel albo pamiętania dat, magię rozwiązywania zagadek sprowadza do konieczności wyuczenia się wzorów i schematów rozwiązywania zadań, fascynujący świat Matki Natury sprowadza do wykuwania budowy strunowców. Tam, gdzie dziecko mogłoby się jarać tworzeniem tajemniczych eliksirów, ma do zapamiętania określoną liczbę sposobów otrzymywania soli, tam, gdzie mogłoby rozwijać swoją ekspresję twórczą, dostaje ocenę dostateczną za niewystarczającą estetykę rysunków albo fałszowanie hymnu.

I tak, z rozpoczęciem każdego roku szkolnego, szkoła zaczyna przypominać ciężę, bo czeka nas dziewięć miesięcy, ale mdlić nas zacznie już po dwóch tygodniach. I tak, po każdym roku, zacznie być przedmiotem do jak najszybszego zapomnienia w czasie wakacji, choć nie zawsze to się uda, bo możemy nie móc otrząsnąć się z syndromu stresu pourazowego. A od września czeka nas retraumatyzacja, kolejne bezsensowne wtaczanie głazu na szczyt góry, który i tak spadnie. Jesteśmy jednak w nieco lepszej sytuacji niż Syzyf – po kilkunastu latach głaz zniknie, choć reperkusje jego pchania będą się ciągnąć za nami przez całe życie.

Obraz doprawdy straszny. Niestety nie pochodzi on z horroru, tylko jest codziennym doświadczeniem przeogromnej grupy uczniów i uczennic.

I wtedy wchodzi On

To trwa jednak do czasu.

Do czasu, gdy w więzieniu, jakim jest system, pojawi się John Keating.

W momencie wtargnięcia Keatinga do szkoły, wszystko przewraca się do góry nogami. Nagle mur Muszę-się-tego-nauczyć-na-sprawdzian rozpada się i pojawia się łąka, którą porastają kwiaty Ale-to-jest-mega. Nagle edukacja przestaje być czymś katorżniczym, a wiedza nie kojarzy się już z kamieniem, który próbujemy zmielić w młynku do mielenia zwanym naszą pamięcią. Wiedza staje się czymś „wow”, co wchodzi samo, bo zostaje odsłonięta jej magia. Już nie zdobycie ocen, tylko *scire propter ipsum scire* – wiedza dla samej wiedzy – staje się głównym motorem poznania.

John Keating może uczyć każdego przedmiotu, nie tylko literatury. Ujmując rzecz w kategoriach uniwersum Harry'ego Pottera, wiedza o społeczeństwie, historia i filozofia mogą być dla niego obroną przed współczesną czarną magią, jaką jest ignorancja, biologia może być dla niego połączeniem zielarstwa i opieki nad magicznymi stworzeniami, chemia wspomnianą już lekcją eliksirów, a fizyka zajęciami w klasie centaury Firenza, która zamiast sufitu miała rozgwieżdżone niebo. Na lekcje Keatinga czeka się

z utęsknieniem, czasami przychodzi się na nie specjalnie do szkoły.

Ale to nie z powodu żaru wiedzy i nietypowych metod nauczania Keating kruszy kajdany, które nakłada na nas szkoła. Szkoły roją się od showmanów, którzy zaciekawiają, rozbawiają, ale nie cieszą. Keating robi coś znacznie bardziej fundamentalnego, coś, co pokazuje, że nas swoją profesję dogłębnie i najlepiej, jak tylko się da. Keating jest obecny. Keating swoim wychowankom towarzyszy. Keating w przeciwieństwie do reszty kadry naprawdę interesuje się uczniami. Keating współdzieli z młodym człowiekiem radości i smutki. Keating słucha, a szczególną detekcją obdarza emocje. Keating spaja, integruje i jednoczy. Keating widzi w człowieku to, czego on nie widzi w sobie, wierzy w niego bardziej niż on sam w siebie. Młody człowiek jest dla niego niczym bryła marmuru dla starożytnego rzeźbiarza, w której mistrz widzi wspaniałe dzieło sztuki.

Ale Keating nie wystarczy

Pod koniec XIX wieku Edwin Abbott napisał bardzo intrygującą powieść *Flatlandia* czyli *Kraina Płaszczyzn*. Jej bohaterowie żyli w dwuwymiarowym świecie i nie byli w stanie spostrzegać obiektów trójwymiarowych. Kula przechodząca przez płaszczyznę dla Płaszczyzn to tylko punkt, który rozszerza się aż do koła,

a potem staje się znowu punktem i znika. Keating pracuje w Krainie Płaszczyzn, ale sam jest trójwymiarowy i nie ma problemu z tym, żeby widzieć trójwymiarowych wychowanków. Tam, gdzie Płaszczyznki dostrzegają tylko i wyłącznie spłaszczoną tożsamość młodego człowieka, sprowadzającą się do tego, jak się uczy i czy trzyma dyscyplinę, tam Keating widzi całość osoby ludzkiej, z jej marzeniami i lękami, radościami i smutkami, euforiami i apatiami, miłościami i przyjaźniami, pasjami i zachwykami. Ale tak jak pozostała kadra widzi spłaszczonych uczniów, tak widzi też spłaszczoną Keatinga. Dla nich to po prostu wariat, narcyz, wichrzyciel.

I choć pojawienie się Keatinga jest niczym pierwsza gwiazdka na wigilijnym niebie, nie jest on Bożym Narodzeniem: nie wypełnia on ostatecznie całego życia młodego człowieka, który – paradoksalnie – z powodu Keatinga będzie jeszcze mocniej doświadczał w swym życiu pustki, samotności i poczucia bezsensu. To się wydaje niepojęte, ale jest powszechnym doświadczeniem. Bardzo często, gdy do troszczącej się o fizyczne i emocjonalne bezpieczeństwo swoich uczniów szkoły trafia młody człowiek, który wcześniej, w poprzednich szkołach nie miał łatwego życia, można zaobserwować, że to dziecko po jakimś czasie emocjonalnie się rozsypuje. Wiele osób zachodzi w głowę – jak to możliwe?

Jest taka zabawka, bączek, którą wielu z nas pamięta z dzieciństwa. Bączek działa tylko wtedy, gdy się kręci. Gdy bączek kręcić się przestaje, upada. Każdy z nas, jeśli musi sobie radzić z opresyjnym systemem władzy, długo trzyma twardo zaciśnięte zęby. W momencie, gdy się z opresji wyzwoli, zaczyna pękać. Upada. Dlatego, że może. Dlatego, że w końcu nie musi udawać, nie musi ciągle mieć się na baczności. Rację miał zatem ten, kto pierwszy zauważył, że nie płaczą słabi. Płaczą ci, którzy zbyt długo musieli być silni. To jest płacz podobny do płaczu osoby, której w końcu odnalazł się zaginiony bliski. Ta osoba w końcu może pozwolić sobie na szloch, po części szloch szczęścia, po części ulgi, a po części wołania o zaopiekowanie się teraz nią.

Młody człowiek w relacji z Keatingiem zaczyna mieć nadzieję. Nadzieję, że świat nie jest zły, że może nawet jest całkiem dobry. Nadzieję, że inni dorosli są lub mogą być podobni do jego ukochanego nauczyciela. Nadzieję na to, że wszystko może być lepsze, że można żyć pasją, przyjaźniami. Zaczyna wierzyć w siebie i w innych, w przyjaźń, solidarność, troskę i miłość. Nie, Keating nie jest idealny, ale jest wystarczająco dobry, aby w to wszystko zacząć wierzyć.

Ale jeden Keating wiosny nie uczyni. Jeżeli będzie jedyną zmianą, młody człowiek znajdzie się w opisaną przez Alberta

Camusa sytuacji, w której dozna okrutnego absurdu – jego wołanie będzie spotykać się z milczeniem świata. I to tego świata, któremu nie wolno milczeć. A jednak milczy. Przy tak podniesionej przez nauczyciela poprzeczce dobroci, przy tak kontrastowo podniesionej przez rodziców poprzeczce nie liczących się z dzieckiem wymagań, w tak skrajnych przypadkach młody człowiek może podzielić los Neila. Nie dlatego że jest słaby, tylko dlatego że nie jest już w stanie być silny w świecie, w którym nie doświadcza prawdziwej, bezinteresownej miłości rodziców.

Kapitanie mój, Kapitanie!

To może Keating jest niepotrzebny? Może jest wręcz niebezpieczny? Może faktycznie jest tylko wichrzycielem i mąciwodą, przez którego uczniowie mają nierealne standardy dobra, relacji, przyjaźni, szacunku, miłości, edukacji... Nie, stop.

Keatingowie są naszą jedyną nadzieją, żeby ten świat mógł czekać na lepsze jutro, ba, na jakiegokolwiek jutro. Bo oni tak naprawdę nie zmieniają świata. Oni zmieniają wychowywanych przez siebie ludzi, którzy zmieniają świat.

Dlatego jeżeli jesteś Keatingiem, albo jeżeli chcesz być Keatingiem, proszę, bardzo Cię proszę, nie wahaj się. Tak, to nie będzie łatwe, ale będzie wspaniałe i wypełni Twoje życie sensem ponad miarę, takim

ROZMOWA Z WOJCIECHEM MALAJKATEM, GRAJĄCYM JOHNA KEATINGA

WARTO MIEĆ MARZENIA, SZCZEGÓLNIIE W SZKOLE

sensem, którego nie można porównać do czegokolwiek innego. Owszem, Płaszczaki będą rzucać Ci kłody pod nogi, ale dzięki temu nauczysz się skakać przez płotki. A w końcu może zrozumiesz, że Płaszczaki to są ci, którzy nigdy nie mieli nikogo, za kim mogliby zawołać „Kapitanie mój! Kapitanie!”.

Stań się Kapitanem także dla nich, dobrze? Im bardziej Cię nienawidzą, tym bardziej krzyczą, jak bardzo jesteś im potrzebny. Ale w skali makro Kapitanów potrzebujemy więcej.

Jedna gwiazdka jest wyczekiwana w Wigilię, to prawda, ale tylko rozgwieżdżone niebo oświetli nam drogi wśród pustkowi i ciemności. Dlatego proszę, Keatingami bądźmy. Wszyscy. Nie trzeba uczyć eliksirów ani zielarstwa. Wystarczy być. Bo uczniowie zapomną, co usłyszeli od Ciebie w sali szkolnej, ale nigdy nie zapomną, że czuli się przy Tobie ważni, docenieni, wysłuchani i potrzebni.

Dziękuję mojej Uczennicy, Agnieszce Grzegowskiej, która jest tak naprawdę Meridą Waleczną, za inspirację podczas pisania tego tekstu, a także za to, że kiedyś stworzyła dzieło będące kolażem czterech wyciętych z gazety słów: „Filozof umrze, filozofia nie”. Dzięki temu jednemu zdaniu zrozumiałem więcej niż podczas kilku lat studiów.

Przemysław Staroń – psycholog, nauczyciel, trener. Wykładowca Uniwersytetu SWPS i współzałożyciel Centrum Rozwoju Jump. Nagrodzony przez Komisję Europejską twórcą międzypokoleniowego Zakonu Feniksa, tutor wielu finalistów i laureatów Olimpiady Filozoficznej. Fan kreatywnego nauczania, twórca pracowni #utrzy. Jako prekursor wykorzystania Snapchata w edukacji nazywany profesorem Snapem. Nauczyciel Roku 2018.

Chyba niełatwo zagrać nauczyciela z autorytetem w kraju, gdzie jedynym powiedzeniem kojarzącym się ze szkołą jest „Obyś cudze dzieci uczył”?

Na szczęście możemy posługiwać się wyobraźnią, dzięki której powstaje przestrzeń na jakieś marzenia. Grając Keatinga ze sztuki *Stowarzyszenie Umarłych Poetów*, mogę sobie przynajmniej pomarzyć, jak to dobrze jest być nauczycielem, którego wszyscy kochają i podziwiają. A tak naprawdę system, w który zostali wtłoczeni uczniowie, studenci i nauczyciele, ich miażdży.

Miażdży ich w ogóle czy w tym konkretnym przypadku? Bo jednak akcja sztuki Toma Schulmana dzieje się w konkretnym miejscu i czasie.

Wydaje mi się, że tęsknota za szkołą idealną, która daje wolność i przestrzeń na spełnianie marzeń, jest na całym świecie taka sama. Mam nadzieję, że robimy przedstawienie o tym, że warto marzyć i zmieniać rzeczywistość. Bardzo głęboko wierzę, że nasze przedstawienie obejrzą i nauczyciele, i uczniowie, i że coś zrozumieją. Że przejrzą się w tym zwierciadle.

Stowarzyszenie Umarłych Poetów było kiedyś filmem kultowym. Czy dzisiejsza młodzież może się w tej historii odnaleźć?

Bo od czasów filmu system edukacji trochę się zmienił – teraz mamy w szkole większy luz, mniej hierarchii...

Nie jestem tego tak bardzo pewien. Mam dwoje dzieci w wieku szkolnym i wiem, że nadal istnieją szkoły z tego starego, opresyjnego systemu. Trzeba zbierać stopnie, trzeba zakuwać. Sam też wyrosłem w takim systemie. Oczywiście wiele się zmieniło, uczniowie mają na pewno większe prawa i większą ich świadomość, ale moim zdaniem jeszcze wiele jest do zrobienia.

Jest pan rektorem Akademii Teatralnej w Warszawie a ważnym elementem edukacji prowadzonej przez Keatinga jest teatr. Keating chce przecież zmieniać i uświadamiać swoich uczniów, wystawiając Shakespeare’a. Jaka jest rola teatru w edukacji?

Książka, teatr, film, wizyta w filharmonii czy muzeum – według mnie nie ma lepszej metody na to, żeby pobudzać wyobraźnię. Wszystko, co jest gotowe, co jest podane „na patelni”, co jest lekkostrawną papką, jest złem. Młodych odbiorców trzeba zmuszać do intelektualnego wysiłku. Tylko tak możemy zagwarantować sobie jakąś przyszłość. Również w teatrze.

Rozmawiał Marcin Pieszczyk

John Keating – Wojciech Malajkat

Wojciech Malajkat

Aktor teatralny, filmowy i dubbingowy, prezenter telewizyjny, reżyser, pedagog, profesor zwyczajny Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie.

W 1986 roku ukończył studia w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi. Jako student zadebiutował rolą Błazna w *Królu Learze* Williama Shakespeare'a w reż. Haliny i Jana Machulskich (1983). Po studiach trafił do Teatru Studio w Warszawie, któremu dyktował Jerzy Grzegorzewski. Współpraca z tym artystą stanowi ważną część dorobku teatralnego aktora.

W 1988 roku, dwa lata po ukończeniu studiów, otrzymał Nagrodę im. Leona Schillera za wybitne osiągnięcia aktorskie na scenie dramatycznej. W 2007 roku – wraz z Jerzym Grzegorzewskim – przeniósł się do stołecznego Teatru Narodowego. W latach 2009–2017 był dyrektorem artystycznym Teatru Syrena w Warszawie, a do 2014 roku także dyrektorem naczelnym tej sceny. Od 2016 roku pełni funkcję Rektora Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie.

Zagrał niezliczone role w filmach, w Teatrze Telewizji, a przede wszystkim – na deskach wielu teatrów w całej Polsce. Do najbardziej znaczących ról w jego dorobku teatralnym należą kreacje w spektaklach Jerzego Grzegorzewskiego: *Gustaw-Konrad w Dziadach – Improwizacjach* (1987), *James Joyce w Miasto liczy psie nosy*

(1991), *Pijak w Ślubie* (1998), *Pan Młody w Weselu* (2000). Przeszedł do historii jako najmłodszy Hamlet w powojennym polskim teatrze (miał zaledwie 23 lata kiedy zagrał w *Hamlecie* w reż. Guido de Moora). Współpracował z takimi reżyserami jak Adam Hanuszkiewicz, Mariusz Treliński, Kazimierz Kutz, Romuald Szejda. W Teatrze Polonia zagrał w spektaklach: *Zbrodnia z premedytacją* Witolda Gombrowicza w reż. Izabelli Cywińskiej (za tę rolę otrzymał nagrodę aktorską na X Międzynarodowym Festiwalu Gombrowiczowskim) i *Pan Jowialski* Aleksandra Fredry w reż. Anny Polony. Wyreżyserował spektakle, takie jak: *Wędrowiec* Conora McPhersona w Teatrze Narodowym (2008), *Pajęcza sieć* Agathy Christie (2008), *Hipnoza* Antoniego Cwojdziańskiego w Teatrze Bajka (2009), *Lup* Joe Ortona (2009), *Czarodziejska góra* Tomasza Manna (2015) i *Trener życia* Nicka Reeda w Teatrze Syrena (2011), *Plotka* Francisa Vebera w Teatrze im. A. Sewruka w Elblągu (2015).

Spośród licznych filmów z jego udziałem należy wymienić: *Deja vu* Juliusza Machulskiego (1990), *Wielki tydzień* Andrzeja Wajdy (1995), *Ogniem i mieczem* Jerzego Hoffmana (1999).

Laureat wielu nagród, wyróżnień i odznaczeń, w tym Srebrnego Medalu „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (2015).

Chris – **Weronika Łukaszewska**

Weronika Łukaszewska

Absolwentka Wydziału Aktorskiego Akademii Sztuk Teatralnych im. S. Wyspiańskiego w Krakowie. Zagrała między innymi w spektaklach: *Szukając Romea* w reżyserii Klaudii Hartung-*-Wójciak* w Teatrze Bagatela w Krakowie (2018) oraz w *Teorii smutnego chłopca* w reż. Cezarego Tomaszewskiego

w *Komunie//Warszawa* (2018). Jej głos można usłyszeć w polskich wersjach dźwiękowych popularnych gier komputerowych oraz seriali animowanych. Laureatka Nagrody Specjalnej Jury na 36. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi za rolę w muzycznym spektaklu dyplomowym *Kochanie, zabiłam nasze koty*.

Todd Anderson – **Adrian Brzkała**

Adrian Brzkała

Absolwent Wydziału Aktorskiego PWSFTviT w Łodzi. W 2015 roku debiutował rolą Jonasza Jenkinsa w *Mgnieniu* Philipa Portera w reż. Adama Sajnuka w Teatrze Polonia.

Potem grał Tobiasza Az-za'ima/Mickeya Nestora w *Harper* Simona Stephensa w reż. Grzegorza Wiśniewskiego w Teatrze im. S. Żeromskiego w Kielcach (2016) oraz Melchiora Gabora w spektaklu

Przebudzeniu wiosny Franka Wedekinda w reż. Kuby Kowalskiego, który był również jego spektaklem dyplomowym (2018). Występuje w roli Grzegorza Przemyska w *Żeby nie było śladów* w reż. Piotra Ratajczaka w Teatrze Polonia (2018) oraz Władzia Mączkiego juniora w *Żołnierzu królowej Madagaskaru* w reż. Krzysztofa Jasińskiego w Teatrze Polskim w Warszawie (2018).

Nolan – Mirosław Kropielnicki

Mirosław Kropielnicki

Aktor teatralny, filmowy i telewizyjny. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu. Przez wiele lat był związany z Teatrem Nowym w Poznaniu. Współpracował z wieloma wybitnymi reżyserami, między innymi z Erwinem Axerem (*Androkles i lew* George'a Bernarda Shawa), Krystyną Jandą (*Namiętność* Petera Nicholasa), Krzysztofem Zaleskim (*Parady* Jana Potockiego, *Człowiek śmiechu* Victora Hugo), Januszem Wiśniewskim (*Wesele* Stanisława Wyspiańskiego, *Król Ryszard III*, *Burza* Williama Shakespeare'a, *Faust* Johanna Wolfganga Goethego, *Bestia* Heinricha von Kleista), Eugeniuszem Korinem (*Zagraj to jeszcze raz*, *Sam* Woody'ego Allena, *Maszyna do liczenia* Elmera Rice'a, *Czego nie widać* Michaela Frayna), Tadeuszem Bradeckim (*Iwona, księżniczka Burgunda* Witolda Gombrowicza, *Przyjęcie dla głupca* Francisa Vebera). Na deskach Teatru Polonia grał w *Romulusie Wielkim* Friedricha Dürrenmatta w reż. Krzysztofa Zanussiego. Od wielu lat związany z Och-Teatrem, grał w spektaklu *Nos* w reż. Janusza Wiśniewskiego, występuje w spektaklach: *Udając ofiarę*, *Pomoc*

domowa, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja* w reż. Krystyny Jandy, *Truciciel* w reż. Cezarego Żaka, *Dobry wojak Szwejk idzie na wojnę* w reż. Andrzeja Domalika, *Casa Valentina* w reż. Macieja Kowalewskiego.

Z przedstawieniem *Arka Noego. Nowy Koniec Europy* występował na wielu międzynarodowych festiwalach, między innymi w Edynburgu, Madrycie, Maladze, Bolonii, Nottingham, Tel Awiwie, Stambule i Tibilisi. Jest laureatem wielu nagród – za spektakl *Faust*, także w reż. Janusza Wiśniewskiego, otrzymał nagrodę Herald Angel „The Stage Award for Acting Excellence” na Edinburgh Fringe Festival oraz Grand Prix Międzynarodowego Festiwalu Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych w Łodzi. Został nominowany przez miesięcznik „Teatr” za najlepszą rolę sezonu 2007/08.

Wystąpił między innymi w filmach: *Sto minut wakacji* Andrzeja Maleszki, *Złoty środek* Olafa Lubaszenki, *Weekend* Cezarego Pazury, *Śliwowica* Krzysztofa Lebskiego i Justyny Nowak, *Powrót* Magdaleny Łazarkiewicz. Od 2010 roku gra w serialu *Pierwsza miłość*.

Neil Perry – Maciej Musiał

Maciej Musiał

Aktor filmowy i teatralny. Student Wydziału Aktorskiego Akademii Sztuk Teatralnych im. S. Wyspiańskiego w Krakowie. Dorastał w aktorskiej rodzinie, jego rodzice prowadzili teatr dla dzieci. Przed kamerą stanął po raz pierwszy mając dziewięć lat, wystąpił wówczas w epizodzie w filmie *Futro* w reż. Tomasza Drozdowicza (2008). Pierwsze większe role zagrał w serialach *Ojciec Mateusz* oraz *Hotel pod żyrafą i nosorożcem*. Od 2011 roku wciela się w rolę Tomka Boskiego w serialu komediowym TVP2 *Rodzinka.pl*. Wystąpił w wielu serialach telewizyjnych, między innymi: *Hotel 52*, *Krew z krwi* oraz *Czas honoru*. W 2013 roku zagrał rolę Jana Meli w filmie *Mój biegun* z cyklu „Prawdziwe historie”. Znany jest również

z wielu ról dubbingowych oraz jako prowadzący programy telewizyjne, takie jak: *Poziom 2.0*, *Cheese* i *The Voice of Poland*. Jest pomysłodawcą, producentem wykonawczym i głównym bohaterem pierwszego polskiego serialu Netflix – *1983*.

Ma na koncie role w spektaklach Teatru Telewizji: *Oskarże według Erica – Emmanuela Schmitta* w reż. Marka Piwowskiego (2005) oraz *Matce brata mojego syna* w reż. Juliusza Machulskiego (2013). Jego debiutem na teatralnej scenie była rola Martyna Fleminga w spektaklu *Skaza* w Teatrze Syrena w reż. Adama Sajnuka (2014), gdzie gra u boku Jacka Poniedziałka i Aleksandry Justy.

Neil Perry – Maciej Musiałowski

Maciej Musiałowski

Aktor filmowy, teatralny i telewizyjny. Absolwent Wydziału Aktorskiego PWSFTviT w Łodzi. Laureat Grand Prix – Złotego Tukana – i Tukana Dziennikarzy w Konkursie Aktorskiej Interpretacji Piosenki na 36. Przeglądzie Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu za wykonanie własnej piosenki *Mama moja*. Współpracował z Wrocławskim Teatrem Muzycznym Capitol, gdzie za rolę w spektaklu *Bohater* został nominowany do nagrody WARTO w kategorii Teatr. Dyplomowa rola Huwa Prossera w spektaklu Mariusza Grzegorzka *Diabeł, który...* przyniosła mu nagrodę dla najlepszego aktora na Międzynarodowym

Festiwalu Szkół Teatralnych w Rabacie oraz nagrodę dyrektora festiwalu na 27. Międzynarodowym Festiwalu Szkół Teatralnych w Brnie. Za tę samą rolę został wyróżniony nagrodą aktorską na 35. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi, nagrodą łódzkich dziennikarzy dla aktorskiej indywidualności oraz „Złotą Maską” za debiut aktorski. W 2017 zadebiutował w filmach *Czuwaj* Roberta Glińskiego oraz *Soyer* Łukasza Barczyka. Zagrał główną rolę w filmie Jana Komasy *Sala samobójców. Hejter*, którego premiera planowana jest na 2019 rok.

Pan Perry – Paweł Pabisiak

Paweł Pabisiak

Aktor. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie – filii we Wrocławiu. Zadebiutował w 1994 roku, jeszcze w trakcie studiów, w spektaklu Heinricha von Kleista *Kasia z Heilbronn* albo *próba ognia* w reż. Jerzego Jarockiego na deskach Teatru Polskiego we Wrocławiu. W latach 1996–1997 związany był z Teatrem im. A. Mickiewicza w Częstochowie.

W latach 1998–2003 należał do zespołu Teatru Nowego w Łodzi, gdzie pracował między innymi z Remigiuszem Brzykiem (*Kaleka z Inishmaan* Martina McDonagha, *Kadisz* Grigorija Gorina), Mikołajem Grabowskim (*Król Lear* Williama Shakespeare'a), Ondrejem Spišákiem (*Nasza klasa* Tadeusza Słobodzianka, *Robinson Crusoe* według Daniela Defoe), Kazimierzem Dejmkiem

(*Sen pluskwy* Tadeusza Słobodzianka, *Hamlet* Williama Shakespeare'a), Łukaszem Kosem (*Kurka Wodna* Witkacego), Maciejem Prusem (*Komedia omyłek* Williama Shakespeare'a). Grał także gościnnie między innymi na deskach teatrów Warszawy, Lublina, Krakowa, Białegostoku czy Opola. Na stałe współpracuje ze Stowarzyszeniem Teatralnym Badów.

W 2004 roku został kilkakrotnie nagrodzony za monodram *Jednocześnie* Jewgienija Griszkowca w reżyserii Małgorzaty Bogajewskiej – otrzymał Grand Prix na XXXVIII Wrocławskich Spotkaniach Teatrów Jednego Aktora, Grand Prix na XIII Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym „Zderzenie” oraz wyróżnienie na II Ogólnopolskim Festiwalu Monodramu Współczesnego.

Knox Overstreet – Radomir Rospondek

Radomir Rospondek

Aktor. Absolwent Wydziału Aktorskiego Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie – filii we Wrocławiu. Współpracuje z Narodowym Starym Teatrem im. H. Modrzejewskiej w Krakowie (*nie-boska komedia. WSZYSTKO POWIEM BOGU!* w reż. Moniki Strzępki, 2014), Nowym Teatrem w Warszawie (*Piotruś Pan* w reż. Łukasza Kosa, 2016), Teatrem Łaźnia Nowa w Krakowie i Teatrem IMKA w Warszawie (*Klątwa. Odcinki z czasu beznadziei* w reż. Moniki Strzępki, 2014), Teatrem im. L. Solskiego w Tarnowie

(*Grażyna* w reż. Radosława Rychcika, 2015), Teatrem Polskim w Bydgoszczy (*Beksińscy* w reż. Michała Siegoczyńskiego, 2017), Teatrem im. J. Kochanowskiego w Opolu (*Kolaboranci* reż. Piotra Ratajczaka, 2018). W 2013 roku za rolę Parchy w spektaklu dyplomowym *Dwoje biednych Rumunów mówiących po polsku* w reż. Krzysztofa Dracza (2013) oraz rolę Menachema w spektaklu *Nasza klasa* w reż. Łukasza Kosa (2012) otrzymał wyróżnienie na 31. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi.

Charlie Dalton – **Jakub Sasak**

Jakub Sasak

Aktor. Absolwent Wydziału Aktorskiego Akademii Sztuk Teatralnych im. S. Wyspiańskiego w Krakowie. Występuje w Teatrze Dramatycznym im. J. Szaniawskiego w Wałbrzychu (*Iwona, księżniczka Burgunda* w reż. Grzegorza Jareмки, 2017) oraz Teatrze im. S. Żeromskiego w Kielcach (*Świętoszek* w reż. Ewy Rucińskiej,

2018). Ma na swoim koncie także rolę w Teatrze Polskiego Radia w spektaklu *Poeci są wyczuleni na zapach siarki* (2018) w reż. Andrzeja Ferency. Zagrał w serialach: *Stulecie Winnych* w reż. Piotra Trzaskalskiego i *Mały Zgon* w reż. Juliusza Machulskiego. Miłośnik szybkiej jazdy na nartach i kuchni śródziemnomorskiej.

Steven Meeks – Aleksander Sosiński

Aleksander Sosiński

Aktor teatralny, dubbingowy i filmowy. W 2016 roku ukończył Wydział Aktorski Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie. Laureat nagród dla Najlepszego Aktora na trzech międzynarodowych festiwalach filmowych: „Brno Sixteen” International Short Fiction Film Festival (Brno, Czechy), „Festival del Cinema Povero” (Ispra, Włochy) i „Sustefest 2015” (Ciudad Valle de Santiago, Meksyk) za rolę w krótkometrażowym filmie *Żar* w reż. Bartosza Kruhlika. Wraz

z obsadą spektaklu *Film* w reż. Andrzeja Strzeleckiego zdobył Grand Prix i Nagrodę Publiczności na 20. Międzynarodowym Festiwalu Szkół Teatralnych „Istropolitana Projekt” (Bratysława, Słowacja). W 2014 roku otrzymał Stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia artystyczne. Współpracował z Och-Teatrem (*Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*) oraz warszawskimi teatrami Ateneum (*Papieżyca*) i Syrena (*Dzieci z Bullerbyn*).

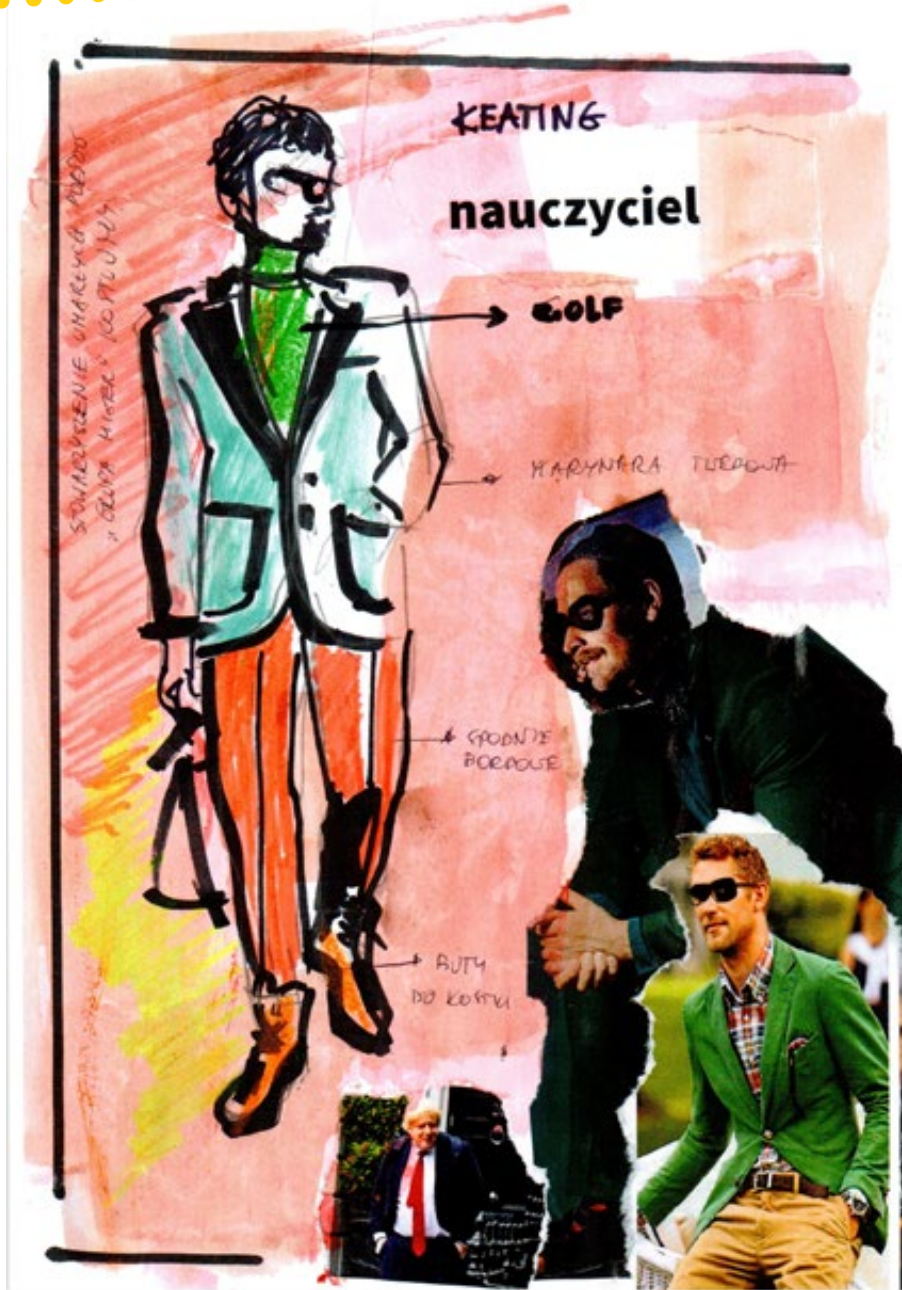

Richard Cameron – Jędrzej Wielecki

Jędrzej Wielecki

Aktor teatralny i filmowy. Absolwent Wydziału Aktorskiego PWSFTviT w Łodzi. W latach 2016-2018 związany z Teatrem im. J. Kochanowskiego w Opolu, gdzie zagrał między innymi w spektaklach: *Ślub* Witolda Gombrowicza w reż. Anny Augustynowicz (2016), *Bez znieczulenia* (2016) oraz *Kolaboranci* (2018) – oba w reż. Piotra Ratajczaka. Za rolę

Władzia we wspomnianym *Ślubie* został wyróżniony nagrodą aktorską za debiut w Konkursie na Inscenizację Dawnych Dzieł Literatury Polskiej „Klasyka Żywa” podczas 42. Opolskich Konfrontacji Teatralnych. Wystąpił w filmach, takich jak: *Zjednoczone stany miłości* w reż. Tomasza Wasilewskiego (2016) i *Śpiewający obrusik* w reż. Mariusza Grzegorzka (2015).

Tom Schulman

Amerykański scenarzysta, producent i reżyser. Urodził się w 1951 roku w Nashville, w stanie Tennessee. Jest absolwentem filozofii na Uniwersytecie Vanderbilta w swoim rodzinnym mieście. Autor scenariuszy do filmów, między innymi: *Kochanie, zmniejszyłem dzieciaki* (1989), *Agencja „Trzecie Oko”* (1989), *Uzdrowiciel z tropików* (1992), *Co z tym Bobem?* (1991), *Cudotwórca* (1998), *Witamy w Mooseport* (2004), *Anatomy of Hope* (2009) czy *Morgan's Summit* (2014). Schulman napisał scenariusz i wyreżyserował także czarną komedię *Osiem głów w torbie* (1997).

Schulman znany jest jednak przede wszystkim z autorstwa scenariusza do filmu Petera Weira *Stowarzyszenie Umarłych Poetów*, za który został nagrodzony Oscarem w 1989 roku w kategorii najlepszy oryginalny scenariusz filmowy. Nauczyciel Toma, Sam Pickering z Montgomery Bell Academy, był inspiracją do stworzenia postaci profesora Johna Keatinga, granego w filmie przez Robina Williamsa.

W 2008 roku za całokształt swojej twórczości wyróżniony Valentine Davies Award, przyznawaną przez Writers Guild of America West, a w 2009 wybrany wiceprezesem stowarzyszenia. Mieszka z rodziną w Los Angeles.

Piotr Ratajczak

Reżyser. Absolwent Wydziału Reżyserii Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej im. L. Solskiego w Krakowie. Konsultant programowy Teatru im. J. Kochanowskiego w Opolu, dyrektor artystyczny i pomysłodawca Koszalińskich Konfrontacji Młodych „m-teatr”, były dyrektor artystyczny Teatru Dramatycznego im. J. Szaniawskiego w Wałbrzychu oraz wieloletni członek komisji artystycznej Przeglądu Teatrów Małych Form „Kontrapunkt” w Szczecinie.

Reżyserował na kilkunastu scenach polskiego teatru, między innymi w Poznaniu, Krakowie, Warszawie, Szczecinie, Olsztynie, Wałbrzychu, Katowicach, Sosnowcu, Opolu. W swoich realizacjach skupia się na gorących tematach społeczno-politycznych (*Biała siła, czarna pamięć; Bez znieczulenia; On wrócił*) lub dotyczących kontrowersji najnowszej historii (*Piszczyk; Żeby nie było śladów*), często inspirowanych scenariuszami filmowymi (*Wodzirej; Bohater roku; Dziewczyny do więzienia; Aktorzy koszalińscy, czyli komedia prowincjonalna*), we współpracy z cenionymi polskimi dramaturgami – Piotrem Rowickim, Arturem Pałygą,

Janem Czaplińskim. Sięga też po teksty klasyczne, szukając ich nowych interpretacji i współczesnych estetyk (*Ryszard III; Kartoteka; Szewcy*).

Otrzymał nagrody i wyróżnienia między innymi na Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona” w Zabrzu (za spektakl *Biała siła, czarna pamięć*), na Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej (za spektakle *Tato nie wraca; Chłopiec malowany; Piszczyk*). Otrzymał nagrodę Marszałka Zachodniopomorskiego „Zasłużony dla Miasta Szczecina”.

Spektakle Piotra Ratajczaka wielokrotnie prezentowane były na najważniejszych polskich festiwalach, między innymi Boska Komedia w Krakowie, Festiwal Polskich Sztuk Współczesnych Report w Gdyni, Warszawskie Spotkania Teatralne, Festiwal Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona”, Ogólnopolski Festiwal Sztuki Reżyserkiej Interpretacje w Katowicach, Przegląd Teatrów Małych Form „Kontrapunkt”, Metafory Rzeczywistości w Poznaniu czy Festiwal Prapremier w Bydgoszczy.

Bartosz Wierzbęta

Tłumacz, dialogista, reżyser dubbingu. Absolwent Wydziału Neofilologii Angielskiej i Romańskiej Instytutu Lingwistyki Stosowanej Uniwersytetu Warszawskiego. Pracę tłumacza rozpoczął od przekładu filmów dokumentalnych dla kanału Planete. Autor dialogów do polskich wersji filmów animowanych, takich jak: *Shrek, Potwory i spółka, Kung Fu Panda, Minionki*. Współautor scenariuszy seriali *Na Wspólnej, Czego się boją faceci, czyli seks w mniejszym mieście, U fryzjera* oraz *Faceci do więzienia*. W 2011 roku zadebiutował jako reżyser dubbingu do filmu *Rango*. Serial animowany *Przytul mnie*, do którego napisał scenariusz, w 2017 roku został wyróżniony na Festiwalu Filmów dla Dzieci i Młodzieży „KinoJazda”.

Przygodę z teatrem rozpoczął przekładem tekstu George’a F. Walkera *Zaryzykuj wszystko*, który zrealizował Grzegorz Jarzyna w Teatrze Rozmaitości w Warszawie (2003). Przełożył także sztuki: *Boeing, Boeing* oraz *Pomoc domowa* Marca Camolettiego, *Kasta la vista* Sébastiena Thiéry’ego, *Histerie miłosne* Murraya Schisgala, *Trema* Davida Frenacha, *Klaps! 50 twarzy Greya*. Jest autorem przekładów wielu musicali oraz opery komicznej Leonarda Bernsteina – *Kandyd*. Zajmuje się także reżyserią dubbingu i scriptdoctoringiem. Należy do Stowarzyszenia Filmowców Polskich.

Marcin Chlanda

Scenograf, reżyser światła, twórca multimedialnych modeli 3D oraz rozwiązań technicznych i logistycznych dla teatru. Absolwent scenografii na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Od swojego debiutu w 2015 roku zaprojektował scenografię do kilkudziesięciu przedstawień. Współpracuje z teatrami w Polsce i za granicą. Koszykarz, fan komiksu.

www.chlanda.pl

Jan Malawski

Producent teatralny, asystent reżysera. Urodził się w Chełmie – jednym z najpiękniejszych miast Europy Wschodniej. Studiował prawo na Uniwersytecie Warszawskim. Producent, o którym Robert De Niro powiedział „Nie znam człowieka”. Pracował przy realizacji spektakli w Och-Teatrze i Teatrze Polonia, takich jak: *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja* w reż. Krystyny Jandy (2013), *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra (2014), *One Mąż Show* Szymona Majewskiego (2014), *Stosunki prawne* w reż. Marii Seweryn (2014), *Udając ofiarę* w reż. Krystyny Jandy (2016), *Nos* w reż. Janusza Wiśniewskiego (2016), *Kto nas odwiedzi* w reż. Cezarego

Tomaszewskiego (2016), *Pomoc domowa* w reż. Krystyny Jandy (2017), *Bal manekinów* w reż. Jerzego Stuhra (2018), *Osy* w reż. Iwana Wyrpajewa (2018) oraz *Katastronauca* w reż. Igi Gańczarczyk – w Nowym Teatrze (2013). W przeszłości współpracował z Markiem Dyjakiem. Z Fundacją Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury związany od 2012 roku.

Maria

Marcinkiewicz-Górna

Kuratorka, producentka, dramaturżka i realizatorka spektakli teatralnych i słuchowisk radiowych. Absolwentka poznańskiej teatrologii i towaroznawstwa. Współpracowała między innymi z Agatą Siwiak, Piotrem Ratajczakiem, Maciejem Podstawnym, Bartkiem Frąckowiakiem i Maciejem Kuźmińskim. Współpomysłodawczyni Festiwalu Słuchowisk w Poznaniu i kuratorka projektu „5 zmysłów. EKSPRESJA”.

Stypendystka Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Autorka słuchowisk radiowych. Współpracowała z Małtafestiwal, Starym Browarem Nowym Tańcem, Lubelskim Teatrem Tańca, Centrum Kultury ZAMEK w Poznaniu, teatrami w Wałbrzychu, Poznaniu, Szczecinie, Olsztynie, Toruniu, Krakowie, Opolu oraz z WFDiF w ramach projektu TEATROTEKA.

Grupa Mixer: Dorota Gaj Woźniak, Monika Ulańska, Robert Woźniak

Kostiumolodzy i scenografowie. Absolwenci wydziałów malarstwa, scenografii i projektowania ubioru poznańskiej Wyższej Szkoły Sztuki Stosowanej. Jako kolektyw przyjacielsko-artystyczny działają w przestrzeniach sztuki, mody i teatru nieprzerwanie od 2002 roku, realizując unikatowe kolekcje ubiorów użytkowych, kostiumy i scenografie do spektakli w teatrach w całej Polsce. W teatrze na stałe współpracują z Marcinem Liberem, Piotrem Ratajczakiem, Adamem Ziajskim, Dorotą Abbe. Zrealizowali spektakle, między innymi: *III Furie* (2011), *Na Boga!* (2013), *Fahrenheit* (2016), *Święto Winkelrida. Rewia narodowa* (2018), *Popiół i diament. Zagadka nieśmiertelności* (2018) w reż. Marcina Libera; *Bez znieczulenia* (2016), *Żeby nie było śladów* (2018), *Ferdynand* (2018) w reż. Piotra Ratajczaka; *Nie mów nikomu* (2016), *Spójrz na mnie* (2018) w reż. Adama Ziajskiego, *#ciemność*

(2018) w reż. Tomasza Kaczorowskiego, *Jeremi się ogarnia. LOL* (2017) w reż. Doroty Abbe.

Laureaci wyróżnień, między innymi: nagrody za kostiumy do spektaklu *III Furie* oraz nagrody za scenografię i kostiumy do spektaklu *Na Boga!* na Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona” oraz Złotej Kieszeni za kostiumy do spektaklu *Fahrenheit* na Festiwalu Scenografii i Kostiumów „Scena w Budowie”.

Od kilku lat realizują się również na polu edukacji, prowadząc warsztaty z dziećmi, młodzieżą i dorosłymi oraz prowadzą zajęcia z projektowania kostiumu teatralnego w Policealnej Szkole Artystycznej w Poznaniu.

www.grupamixer.com

Arkadiusz Buszko

Aktor teatralny i filmowy, choreograf, reżyser. Absolwent Wydziału Aktorskiego Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie – filli we Wrocławiu (1990). Współpracuje z teatrami w całej Polsce jako aktor, reżyser oraz choreograf. Od 1990 roku na stałe związany z Teatrem Współczesnym w Szczecinie, gdzie zadebiutował rolą Girgesza w *Sodomie* Juliana Strykowski. Gra również w spektaklach, między innymi Teatru Kana, Teatru Krypta oraz Piwnicy przy Krypcie. Prowadzi warsztaty teatralne. Zajmuje się choreografią, przez wiele lat prowadził również własny teatr pantomimy.

Do ostatnich jego prac z zakresu choreografii i ruchu scenicznego należą: *Kraina Śpiochów* oraz *Aktorzy koszalińscy, czyli komedia prowincjonalna* w Bałtyckim Teatrze Dramatycznym im. J. Słowackiego w Koszalinie (2018), *Ferdynand* w Teatrze im. A. Fredry w Gnieźnie (2018), *Inwazja*

w Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie (2018), *Tango* w Teatrze im. W. Horzycy w Toruniu (2017), *Sposób na Alcybiadesa* w Teatrze im. J. Osterwy w Lublinie (2017), *Feinweinblein. W starym radiu diabeł pali* w Teatrze Współczesnym w Szczecinie (2017).

Laureat wielu nagród i wyróżnień, ostatnio między innymi Wielkiej Nagrody Jury za wielowymiarową twórczość w plebiscyście „Bursztynowy Pierścień” w 2018 roku oraz za wybitną kreację sceniczną w *Ślubie* w reż. Anny Augustynowicz w tym samym plebiscyście w 2017 roku. Za rolę Pijaka nagrodzono go także nagrodami aktorskimi na 42. Opolskich Konfrontacji Teatralnych „Klasyka polska” (2017) oraz na XII Międzynarodowym Festiwalu Gombrowiczowskim (2016). W 2015 roku uhonorowany Srebrnym Medalem „Zastłony Kulturze Gloria Artis”.

Małgorzata Domańska

Kostiumograf, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów do filmów, między innymi: *Głosy* w reż. Janusza Kijowskiego, *Pusta klatka* w reż. Leszka Barona, *Dyskoteka* w reż. Roberta Rewińskiego, *Przez dotyk* w reż. Magdaleny Lazarkiewicz czy *Droga powrotna* w reż. Jerzego Kaszubowskiego. Współpracowała przy realizacji kostiumów między innymi do *Wielkiego Szu* w reż. Sylwestra Chęcińskiego, *Odwetu* w reż. Tomasza Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. Grzegorza Warchoła, *Oskara* w reż. Marka Piwowskiego, a także dwóch Teatrów Telewizji: *I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali telewizyjnych: *Męskie-żeńskie* w reż. Krystyny Jandy oraz miniaturowy Joanny Szczepkowskiej *Garderoba damska*. Przygotowała scenografię do *Małżeństwa Marii Kowalskiej* w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu w reż. Macieja Domańskiego, gdzie współpracowała także przy *Trwa jeszcze bal* w reż. Bohdana Urbankowskiego i *Pannie Tutli-Putli* w reż. Grzegorza Warchoła.

W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku

istnienia obu scen, zrealizowała kostiumy między innymi do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na Placu Konstytucji*, *Seks dla opornych*, *Związek otwarty*, *Lekcje stepowania*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*. Współpracowała także przy spektaklach *Zaświaty, czyli czy pies ma duszę?* w reż. Marii Seweryn, *Pod mocnym aniołem* w reż. Magdy Umer czy *Kobieta z widokiem na taras* w reż. Stanisława Tyma. Scenografię i kostiumy przygotowała między innymi do spektakli *Kantata na cztery skrzydła* w reż. Grzegorza Warchoła, *Biała bluzka* w reż. Magdy Umer, *Kontrakt* w reż. Krystyny Jandy, *Alicja ♥ Alicja* w reż. Marii Seweryn, *Pierwsza Dama* w reż. Grzegorza Warchoła, *Romanca* w reż. Wojciecha Malajkata czy *Nos* w reż. Janusza Wiśniewskiego. Jest autorką scenografii do spektakli *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra, *Jekyll/Hyde*, reż. Jakuba Porcari, *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa, *Winnego* w reż. Stanisława Brejdyganta.

Jako asystent scenografa współtworzyła ponad 100 przedstawień.

Beata
Pawlikowska
na 103 FM

Blondynka
w podróży

Złap ją
w Kolorze!

 RADIO103FM
kolor!

•
**PRZED
W /AN/
TRAKCIE
PO**
•

zawsze blisko sztuki // amaristo.pl

Agencja Cateringowa / Bufet Teatru Polonia /
Galeria Przy Teatrze / Instytut Cafe & Bar / Och Cafe //

TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ
TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Szanowni Państwo,

zwracamy się z propozycją dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół Teatru Polonia i Och-Teatru, które powołaliśmy jesienią 2014 roku przy naszej Fundacji. Jego celem jest stworzenie nowej w Polsce tradycji współfinansowania przedsięwzięć artystycznych teatrów przez indywidualnych odbiorców.

Czerpiąc inspirację z popularnych za granicą wzorców, proponujemy Państwu wejście do grona Widzów, którzy wspierają teatr finansowo, tym samym stając się nie tylko entuzjastami sztuki, ale i jej mecenasami.

Przygotowaliśmy trzy modele wspierania Teatru Polonia i Och-Teatru, na każdym poziomie oferując rozmaite korzyści, od zniżek na bilety po zaproszenia na premiery i wsparcie indywidualnego opiekuna. Zapraszamy do zostania naszym Sympatykiem, Darczyńcą lub Mecenasem. Każdy z tych modeli związany jest z roczną opłatą, która przyczyni się do powstania kolejnych produkcji w naszych teatrach.

Serdecznie witamy w gronie Mecenasów Panią Annę Stopkę, Panią Monikę Sjöholm, Państwa dr Ludmillę i dr. Michaela Bielicki, Państwa Renatę i Rafała Osieckich, Państwa Edytę Kurpiel-Placek i Adama Placka oraz Państwa Martynę i Grzegorza Daniłowiczów.

Dziękujemy Państwu za okazane wsparcie.

Jeżeli byliby Państwo zainteresowani szczegółami oraz sposobem dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół, prosimy o kontakt drogą telefoniczną pod numerem +48 660 582 777 lub drogą mailową: towarzystwo@teatrpolonia.pl.

Twórzmy razem teatr, dla siebie i dla innych.

Z wyrazami szacunku,
Zespół Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury

Premiery w 2019 roku są dofinansowane przez:

Partner Och-Teatru:

Doradca prawny teatrów:

Partner premier:

A//.ARISTO

Patroni medialni:

URODA

Mecenas technologiczny teatrów:

Wsparcie promocyjne:

Partner teleinformatyczny teatrów:

Program wydrukowano w:

Projekt graficzny:

progressivo

Zdjęcia portetowe aktorów: Katarzyna Kural-Sadowska
Sesja fotograficzna do plakatu: Krzysztof Opaliński
Projekt plakatu: Andrzej Kłosiński

Scenografię do spektaklu wykonano w pracowni Bartłomieja Kłoska.

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONKOWIE ZARZĄDU FUNDACJI

Jerzy Karwowski, Janusz Jaworski, Ernest Jędrzejewski, Marcin Gędziorowski

DYREKTOR TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Marcin Pieszczyk

KONTROLER FINANSOWY

Aleksander Szafrąński

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Barbara Bogucka, Joanna Różańska

ASYSTENT KRYSYNY JANDY

Maciej Łysakowski

KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ

Alicja Przerazińska, Anna Popławska

KOMUNIKACJA, PR I MARKETING

Klaudyna Desperat, Agnieszka Kubaś

IMPRESARIAT

Iwona Gradkowska-Kosmala, Kamila Mackiewicz

WYNAJMY

Anna Janda

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Aleksandra Walasiak, Tomasz Harlejczyk

KASA BILETOWA

Aleksandra Walasiak, Piotr Bajcar, Mirosław Gajkowski, Tomasz Harlejczyk, Cezary Margiela, Tomasz Placheta

PRODUCENCI WYKONAWCZY/ INSPICJENCI

Marta Kloc, Magdalena Kłosińska, Alicja Przerazińska, Ewa Ratkowska, Jan Malawski, Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska (Scenografia i Kostiumy), Paweł Szymczyk (Światło i Dźwięk), Tomasz Rusek (Scena)

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Tatiana Czabańska, Agnieszka Szczepanowska, Michał Cacko, Radosław Grabski, Paweł Nowicki, Rafał Piotrowski, Paweł Szymczyk, Michał Tatar, Waldemar Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Piotr Bajcar, Jan Cudak, Łukasz Figa, Tomasz Przystępny, Rafał Rossa, Tomasz Rusek, Andrzej Solis, Mikołaj Styczyński, Piotr Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Katarzyna Marciniak, Agnieszka Rębecka, Wioletta Saliwon, Zuzanna Szostek, Hubert Grabowski

GARDEROBIANE

Wiesława Kamińska, Ewa Klimaszewska, Maria Pińkowska, Anna Sokółowska

Dane teled adresowe

OCH-TEATR

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00

Kasy biletowe czynne: pon.-sob. od godz. 10:00, niedz. od godz. 12:00 do rozpoczęcia przedstawień.

bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl
bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl

OCH TEATR

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00
bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl